

Arrest

nr. 312 497 van 4 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN /oco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 6 februari 2023 België binnen met een paspoort en verzoekt op 7 februari 2023 om internationale bescherming. Op 30 april 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 mei 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent katholiek en bent geboren op (...) 1969 in Cucuta, Norte de Santander. Daar woonde u uw hele leven, in Villa del Rosario. Sinds 2013 had u een cafetaria dat zich naast het ziekenhuis bevond. Sinds oktober 2021 woonde u samen met uw dochter L. (...) en schoonzoon J. F. (...) in de wijk B. V. 3 (...) in Villa del Rosario. Uw dochter, L. Y. B. M. (...) en uw schoonzoon J. F. R. V. (...) hebben net als u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw problemen borduren voort op de problemen die uw schoonzoon J. F. (...) heeft gekend omwille van zijn politieke en sociale engagement. Het CGVS verwijst in dit opzicht dan ook naar zijn feitenrelaas (zie administratief dossier).

Daarenboven werd u zelf ook bedreigd door de gewapende groepering ELN. Ongeveer een jaar na het vertrek van uw dochter en schoonzoon J. (...), in november 2022 en december 2022, werd u door ELN afgevaardigden bedreigd om de huizen die van J. (...) waren, en specifiek het huis in B. V. 3 (...), aan hen af te staan. Aangezien dit huis zich in een "rode zone" bevond waar de politie niet zomaar kon komen, kwam dit goed uit voor de groepering. Op 6 november 2022 kwamen er twee mannen naar uw café, vroegen u of u instond voor de huizen van uw schoonzoon J. (...) en meldden u dat ze ELN aanhangers waren met wie J. (...) een openstaande schuld had en dat hij zijn twee huizen moest afstaan. U belde uw dochter en vertelde haar over de bedreiging, ze verwittigde u een paspoort af te halen voor het geval dat er zich nog iets anders zou afspelen. U deed dit maar bleef verder werken en op 15 december 2022 ging u na uw werk naar huis waar u door drie mannen werd tegengehouden vlakbij uw woning. Ze waren gewapend en gaven u een week de tijd om het huis in B. V. 3 (...) aan hen over te dragen. U belde meteen uw schoonzoon en hij raadde u aan te vluchten en de huizen achter te laten. U verbleef vanaf 15 december 2022 tot 5 februari 2023 in het huis van uw tante in een andere wijk in Cucuta, Prado.

U verliet Colombia op 5 februari 2023. U reisde per vliegtuig via Spanje naar België. Op 7 februari 2023 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia vermoord te worden door ELN omwille van de politieke activiteiten en sociaal engagement van uw schoonzoon J. F. (...), en omdat u weigerde in te gaan op de bedreigingen van deze gewapende groepering.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, een kopie van een uittreksel dat aantoont dat u geen crimineel verleden heeft, een kopie van uw vliegtuigticket, een uittreksel uit het bevolkingsregister dat aantoont dat u de moeder bent van uw dochter L. (...) en verschillende nieuwsartikels over het algemene geweld in Villa del Rosario en Colombia.

Op 2 februari 2024 maakte uw advocaat opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw schoonzoon de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van uw schoonzoon en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. De door u aangehaalde bedreigingen door ELN die u na het vertrek van uw schoonzoon en dochter uit Colombia zou ontvangen hebben, vloeien immers volledig voort uit de door hen aangehaalde asielmotieven (CGVS p. 7). Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw schoonzoon die u hieronder kunt lezen:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de ELN, een gewapende groep die zich in uw wijk in Villa del Rosario ophoudt omwille van uw eerdere sociale en politieke activiteiten (CGVS, p 12). Zij zouden u om het leven willen brengen omwille van het sociaal engagement dat u in de wijk hebt getoond, u noemt zichzelf ook een sociaal leider. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven. Daarbij dienen eveneens twijfels geplaatst te worden bij de ernst en uitgebreidheid van het door u naar voren geschoven profiel als sociaal leider.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan over uw bewering een sociaal leider geweest te zijn en omwille van dit werk problemen gekregen te hebben (CGVS, p 14 en 17). Het CGVS betwist weliswaar niet dat u enige vorm van sociaal werk deed op vrijwillige basis. Dit ondersteunt u met verklaringen en documenten (CGVS, p 14-17; Administratief dossier). Echter maakt u niet aannemelijk dat uw taken voor de gemeenschap van die aard waren dat u er problemen door gekregen zou hebben (Ibid.). Zo werd u gevraagd om enkele voorbeelden te geven van wat u dan precies deed als "sociaal leider" voor uw gemeenschap en hieruit blijkt dat u in de periode 2017-2021 betrokken was bij het verbeteren van de omgeving in het park door er een speeltuin aan te laten leggen voor de kinderen, ook het plaatsen van afvalcontainers hoorde tot uw verwezenlijkingen, alsook hebt u aangedrongen bij het gemeentebestuur om meer veiligheid te bieden in uw gemeenschap (CGVS p. 14). Op welke wijze deze zaken precies problemen creëerden voor u is volstrekt onduidelijk. U hielp uw buurt en gemeenschap maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat er door uw projecten effectief andere partijen benadeeld werden. U stelt bovendien ook meermaals dat u niet weet omwille van welke rol u juist bedreigd werd, was het wegens de verkiezingen (van 2019), uw taken als vakbondsleider of als sociaal leider (CGVS, p 15 en 21). U verklaart daarnaast dat het eisen van meer veiligheid in uw buurt nadelig zou zijn voor de gewapende groeperingen die er opereerden (CGVS, p 12). Maar nergens uit uw verklaringen of de voorgelegde stukken blijkt echter dat u hierin een prominente rol op zich nam. De vergaderingen die u hierover had met de burgemeester, konden, per uw verklaring, door eender welke sociaal geëngageerde burger worden aangevraagd (CGVS, p 15 en 16). Deze vergaderingen beperkten zich ook meestal tot vergaderingen bij de burgemeester, of tot oproepen in een bepaald Whatsappgroep en eens een bijeenkomst in een park in de wijk (CGVS p. 16-17). Hoewel u beweert dat u van 2017 tot 2021 actief was in de gemeenschap brengt u hiervan ook onvoldoende bewijzen aan, behalve een brief van 2017 waarin u de gemeente vraagt om de oprichting van een junta de accion. Bovendien woonde u van 2020-2021 niet eens in de wijk in Villa del Rosario, maar in de stad Bucaramanga waar u naar eigen zeggen niet buiten kwam.

Ten tweede haalt u aan problemen te hebben gehad omwille van uw politieke campagne voor de partij Alianza Verde naar aanloop van de lokale verkiezingen in oktober 2019 (CGVS, p 21). Ook hier kan het CGVS geen geloof aan hechten. Er dient in dit opgemerkt te worden dat u er, samen met uw gezinsleden, allesbehalve in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat jullie omwille van uw politieke activiteiten problemen gekregen zouden hebben en dat deze nog een vervolg kenden nadien. Over de partij Alianza Verde waarvoor u opkwam hebt u verder geen informatie en weet u enkel dat het om een centrum-linkse partij gaat (CGVS, p 12). U verklaart zelf geen trouwe volger te zijn geweest en nooit deelgenomen te hebben aan politieke vergaderingen (CGVS, p 9). U zou zich louter kandidaat hebben gesteld omdat uw vakbondsvoorzitter in de raad zat en u deze positie had aangeboden (CGVS p. 12). Tot slot bent u niet eens op de hoogte of u tot de dag van vandaag nog een actief lid bent (CGVS, p 8). Uw politiek engagement is niet dermate groot of diepgaand. Zo voerde u twee-drie maanden campagne maar stopte u daarmee nog voor de verkiezingen. U werd niet verkozen en hebt niet gezeteld in de gemeenteraad gezien u de campagne stopzette (CGVS, p 11 en 21). Bovendien is het niet aangetoond dat de latere bedreiging die u van ELN zou ontvangen hebben een verband houden met uw kandidatuur voor de lokale verkiezingen van 2019.

Ten derde verklaart u dat de bedreigingen jegens u ook te maken hebben met het feit dat u van 2017-2019 lid was van de vakbond Sintraeicviro en dat u van 2020 tot begin 2021 vakbondsvoorzitter was van Sintrasercool (CGVS, p 13). Het CGVS trekt niet in twijfel dat u deze functies hebt uitgeoefend maar u maakt geenszins aannemelijk dat uw taken van dien aard waren dat u er problemen door gekregen zou hebben met bepaalde groeperingen. Bij de vakbond van Eicviro bestonden uw taken louter uit het aansturen van allerlei sport- en recreatieve activiteiten voor werknemers en hun familieleden (CGVS, p 13). Als voorzitter van Sintrasercool werd u meerdere keren de vraag gesteld wat uw takenpakket juist inhield, waarop u uiteindelijk antwoordde dat u bijeenkomsten hield met de directieleden en werknemers om de rechten van de werknemers te vrijwaren en te bewaken dat deze niet geschonden zouden worden (CGVS, p 13-14). Op welke wijze deze zaken precies problemen creëerden voor u is volstrekt onduidelijk. U hielp kwetsbare

personen, in casu de werknemers van het bedrijf, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat er door uw werk effectief andere partijen zoals gewapende groepen benadeeld werden (CGVS, p 14). Bovendien spreekt u zichzelf tegen door te stellen dat u 'nooit gezegd hebt dat die bedreigingen er kwamen omdat u deel uitmaakte van de vakbond' (CGVS, p 15) (CGVS, p 18 en 21). Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven omwille van uw vakbondsactiviteiten.

Tot slot stelt u dat u ook werkzaam was als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid (CGVS, p 11 en 19). Echter leggen u en uw vrouw L. (...) tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw taken daar. U verklaart dat u naar huizen moest gaan waar er een risico bestond tot instorting en waar de mensen verwondingen zouden kunnen oplopen en dat u dit nadien moest voorleggen aan uw baas die dan concrete acties zou ondernemen (CGVS, p 23). Uw vrouw verklaart echter dat u politiecampagnes begeleidde waarbij u de mensen moest oriënteren en verwelkomen (CGVS L. (...), p 6). U diende via uw advocaat op 29 januari 2024 nog opmerkingen in over het persoonlijk onderhoud waar u poneert dat u en uw vrouw het over dezelfde job hadden waarbinnen u verschillende taken uitoefende (administratief dossier). Dit betreft dan ook louter een post-factum aanpassing van uw verklaring en is geen voldoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Hoe dan ook kan hier nergens uit afgeleid worden dat u omwille van deze activiteiten een doorn in het oog werd van bepaalde groeperingen.

Uit bovenstaande analyse volgt dat uw sociaal en politiek engagement niet van dien aard is dat u daardoor problemen zou kunnen ontvangen, waardoor er ook geen geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u eraan koppelt.

Daarenboven bevatten uw verklaringen over de vermeende vervolgingsfeiten die u gehad zou hebben veel eigenaardigheden en onwaarschijnlijkheden waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Ten eerste weet u dus niet waarom u tot drie keer toe bedreigd werd door gewapende groeperingen, en met welke politieke/sociale rol van u zij een probleem zouden hebben gehad (CGVS, p 15 en 21), wat al merkwaardig is aangezien het de kern van uw asielrelaas raakt. Ten tweede, blijkt uit bovenstaande analyse dat u al meerdere jaren actief was als lid bij de vakbond en als sociale leider (zie supra). Toch begonnen uw bedreigingen pas ettelijke jaren later. Als deze gewapende groeperingen zo'n groot probleem maakten van uw sociale en politieke activiteiten dan kan toch wel verwacht worden dat ze zich veel eerder zouden laten horen. Ten derde stelt u dat u een dreigbrief/pamflet in uw auto terugvond van de "Aguilas Negras" (CGVS, p 18). Dat de Aguilas Negras na deze dreigbrief niets meer van zich laten horen (CGVS, p 21), overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien deze groepering u en uw collega's echt viseren, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden. Ten vierde stelt u dat u een kleine drie weken na deze dreigbrief opnieuw werd bedreigd maar deze keer in persoon (CGVS, p 18-19). De daders identificeerden zich hierbij niet. De mannen tonen u een wapen en vertellen u dat ze geen spelletjes spelen, toch blijft u uw politieke campagne verder zetten. Uw vrouw verklaart dan weer dat u na deze bedreiging uw campagne wel stopzette (CGVS L. (...), p 12). Jullie verklaringen gaan bijgevolg alle kanten uit. Ten vijfde, zijn jullie drie maanden later naar Bucaramanga gevlucht omdat de politie jullie niet kon beschermen in Villa del Rosario (CGVS L. (...), p 4, 5 en 9). Het is dan ook merkwaardig dat jullie toen weliswaar al besloten om een maand later, vier dagen te spenderen in Panama om jullie vijanden op een dwaalspoor te zetten (CGVS J. (...), p 5). Er kan immers verwacht worden dat als jullie met de dood bedreigd worden en effectief de stap zetten om te vluchten naar een ander land, dat jullie daar langer zouden blijven dan vier dagen. Wat er ook van zij, jullie bleven van 29 september 2019 tot en met 29 november 2021 in Bucaramanga bespaard van bedreigingen (CGVS, p 18 en 24). Ook deze vaststelling doet de wenkbrauwen fronsen aangaande uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen.

Ten zesde, gekoppeld aan het bovenstaande, zijn jullie na jullie verblijf in Bucaramanga, terug verhuisd naar Villa del Rosario, eerst naar een appartementencomplex in de wijk Bello Monte dat beveiligd werd en waar niet zomaar iedereen kon binnenkomen (CGVS, p 19). Echter, verschillende maanden later keren jullie terug naar jullie eigen woning in de wijk B. V. 3 (...). Dat jullie dit complex verlaten en terugkeren naar de plaats waar jullie bedreigingen hebben ontvangen, hoewel u stelt dat u nooit enige hulp of bescherming heeft gekregen van de Colombiaanse autoriteiten is dan ook een weinig logische daad (CGVS, p 19). Tevens zet dit de geloofwaardigheid en minstens de ernst van uw vrees voor vervolging op de helling. Het is immers onbegrijpelijk dat jullie op eigen initiatief beslissen terug te keren naar de wijk in Villa Del Rosaria die u eerder nog was ontvlucht wegens ernstige bedreigingen. Dat uw vrouw hulp nodig had met de kinderen en uw schoonmoeder daar bij jullie kon blijven is dan ook geen afdoende reden voor deze terugkeer (CGVS L. (...), p 9). U geeft aan dat jullie beveiligingscamera's hadden geïnstalleerd (CGVS p. 24). Als jullie leven echt op het spel staat, kan er verwacht worden dat jullie elke mogelijke beschermingsmaatregel zouden nemen om de wijk waar al uw levensbedreigende problemen zich afspeelden te verlaten. Het CGVS herhaalt zich dan ook wanneer het stelt dat jullie gedrag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en ernst van jullie vrees.

Tot slot, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de derde bedreiging die u plots twee jaar later zou ontvangen hebben en waarbij door de daders werd verwezen naar de ELN (CGVS, p 18-19). Dat deze gewapende groepering twee jaar wacht om toe slaan kan echt niet overtuigen, te meer de daders niet eens overgaan tot een effectieve aanslag op u maar enkel hun wapen op u richten en u weer waarschuwen. Gewapende Colombiaanse groeperingen staan er immers om bekend meedogenloos te zijn. Indien zij u werkelijk als een tegenstander zagen dan is het volstrekt onduidelijk wat men tegenhield om u effectief aan te

pakken. Dat men u, volgens uw verklaringen, niet eerder gedood heeft omdat de Covid-19 pandemie en de daar bijhorende lockdownmaatregelen een rol speelden (CGVS, p 26), kan daarom niet overtuigen, te meer uit de beschikbare informatie blijkt dat er weliswaar een lichte daling was van het aantal moorden op sociale leiders in het begin van de pandemie, maar dat deze situatie weer veranderde kort nadien.

Wat er ook van zij, in de mate dat u en uw echtgenote tevens verwijzen naar een vorm van sociaal leiderschap van uw kant, dient het CGVS te stellen dat louter een verwijzing naar een welbepaald profiel niet kan volstaan om iemand te erkennen als zijnde vluchteling of subsidiair beschermde. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. De door u geschetste vervolgingsfeiten worden als ongeloofwaardig beoordeeld (zie supra). U geeft in uw verklaringen bovendien aan zelf niet goed te weten waarom u eigenlijk bedreigd werd (CGVS, p. 15, 21). Bovendien kan worden opgemerkt dat het louter organiseren van bepaalde activiteiten in de wijk als het inrichten van een park, het laten ophalen van afval of het vragen om meer politieaanwezigheid (CGVS, p. 16, 17), of uw activiteiten bij de vakbond van uw bedrijf waarbij u eerst sportactiviteiten organiseerde en daarna bij het bestuur betrokken was, en een eenmalige kandidatuur voor de lokale verkiezingen niet noodzakelijk beschouwd kunnen worden als een vorm van sociaal leiderschap. Van een sociaal leider kan duidelijk leiderschap worden verwacht, alsook een nietaflattende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap en een blijvende motivatie.

Voorts verklaart u meermaals klacht te hebben neergelegd bij verschillende Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p 5; zie ook administratief dossier). Dat men u daar telkens gewoon weggestuurd zou hebben is weinig aannemelijk gelet op het goed uitgebouwde rechtssysteem in Colombia voor sociale leiders (Zie het EUAA rapport "Colombia: Country Focus" van december 2022 - <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202212EUAACOIReportColombiaCountryfocus.pdf>). Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Tot slot bestaan er twijfels dat de door jullie beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van uw reis naar Europa was. Zo hadden jullie het plan om jullie huwelijksverjaardag te vieren in Parijs en met dit doel voor ogen hebben jullie in augustus 2021 al jullie vlucht geboekt. Na de derde bedreiging in november 2021 besloten jullie dan om het land te verlaten en internationale bescherming te vragen (CGVS, p 27). Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste (Spanje, Frankrijk) zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

U legt enkele documenten neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden en die van uw werkzaamheden. Deze worden echter niet in twijfel getrokken door het CGVS. Hetzelfde dient gezegd te worden betreffende jullie identiteitsdocumenten, huwelijksakte en documenten ter staving van jullie scholing. De klachten die u heeft ingediend bewijzen enkel dat u de stappen heeft ondernomen om hulp te vragen aan de Colombiaanse autoriteiten maar zoals hierboven reeds uitgelegd, houdt dit geenszins een resultaatverbintenis in. De dreigbrief werd reeds zijdelings besproken. De foto's ter staving van uw politieke campagne staan hier ook niet ter discussie. De nieuwsartikels over het gewapend geweld in Colombia betreffen de algemene toestand die evenmin kunnen volstaan om jullie verklaringen betreffende jullie eigen specifieke problemen te ondersteunen. Uw vliegtuigtickets voegen verder niets toe aan uw relaas. De foto en het videofragment dat u voorlegt ter staving van een vreemde persoon die vastgelegd werd door uw beveiligingscamera aan uw huis volstaan niet om aan te tonen dat u wel degelijk bedreigd werd. Zo kan niet worden afgeleid wie deze persoon is en op welke manier hij een bedreiging zou vormen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tot slot merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u liet overmaken aan het CGVS op 29 januari 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. De opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Hetzelfde geldt voor jullie zoon J. E. (...) en jullie dochter S. D. (...), die zich beiden in België bevinden. Zowel uzelf als L. (...) stellen dat jullie vrees in hoofdte van de kinderen op precies dezelfde motieven rust als jullie eigen vrees (CGVS p 28, CGVS L. (...) p 14). Aangezien aan die motieven geen geloof kan worden gehecht

en er uit jullie verklaringen geen elementen blijken die alsnog wijzen op een gegronde vrees in hoofde van de kinderen, kan aan de kinderen evenmin de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend. In hoofde van uw schoonmoeder (OV n° (...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Het CGVS merkt hierbij op dat aan de concrete bedreigingen die zij ontving na jullie vertrek van ELN, voortvloeiende uit hun eerdere bedreiging tegen u, geen geloof kan worden gehecht (zie administratief dossier). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting, kan geconcludeerd worden dat de problemen die u gekend zou hebben met de gewapende groepering ELN omwille van uw schoonzoon J. (...) niet als geloofwaardig werden bevonden. Ook kan er geen geloof gehecht worden aan uw eigen persoonlijke problemen met deze gewapende groepering. Uw relaas wordt immers gekenmerkt door verschillende eigenaardigheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Ten eerste is het zeer vreemd dat deze zelfde gewapende groepering, gekend om zijn agressieve daden, pas een jaar na het vertrek van uw dochter en schoonzoon u zou bedreigen en vragen het huis van J. (...) af te staan (CGVS, p 13). Te meer, uw dochter L. (...) in haar verklaring liet verstaan dat de ELN al op de hoogte was van hun adres in B. V. 3 (...) na de derde bedreiging in november 2021 (CGVS L. (...), p 13). U hiermee geconfronteerd, stelt u simpelweg dat u dacht dat deze groepering de kat uit de boom keek en wou zien of J. (...) nog zou terugkeren of niet (CGVS, p 13-14). U nogmaals gevraagd waarom zij zo lang zouden gewacht hebben om u te benaderen, aangezien dit huis blijkbaar in een voor hen strategische zone lag, antwoordt u wederom dat zij wilden zien of J. (...) het huis persoonlijk aan hen zou overhandigen (CGVS, p 14). Het komt weinig waarschijnlijk over dat ze een jaar lang zouden afwachten wat de situatie is inzake de woning, gezien u ook beweert dat deze strategisch gelegen was voor smokkel en allerlei criminele activiteiten. U de vraag gesteld waarom uw belagers nog moeite deden om u twee maal te bedreigen wanneer ze u gewoonweg konden doden en het huis op die manier innemen, antwoordt u een derde keer dat ze wilden wachten om te zien of J. (...) zou terugkeren (CGVS, p 12). U tot slot gevraagd waarom ze na de bedreigingen gewoon weggaan en u hiermee een kans geven om naar de autoriteiten te stappen, antwoordt u bovendien naast de kwestie (Ibid.). Gewapende Colombiaanse groeperingen staan er nochtans om bekend meedogenloos te zijn. Indien zij u werkelijk als een tegenstander zagen dan is het volstrekt onduidelijk wat men tegenhield om u iets aan te doen. Deze gewapende groepering gaat hier toch wel heel omslachtig te werk door u twee keer te bedreigen en telkens nog tijd te geven om het huis aan hen af te staan. Er kan toch verwacht worden dat indien deze groepering u en uw familie echt viseren, en u wist wonen, ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden.

Ten tweede legt u geen consistente verklaringen af omtrent de kennis die u had over de problemen van J. (...) en L. (...). Zo stelt u eerst dat u van niets af wist en dacht dat zij het land verlieten omdat ze op vakantie gingen (DVZ – Informatiefiche, punt 5; CGVS, p 9) en dat ze u niets vertelden over de problemen totdat u er zelf kreeg (Ibid.). Even later stelt u dan weer dat u op de hoogte was dat ze het land verlieten omwille van 'motieven van bedreigingen' en dat u pas recent, toen u samenzat met uw advocaat om uw zaak te bespreken, concreet afwist van de bedreigingen jegens uw dochter en schoonzoon (Ibid.). Even later stelt u dan weer dat u op de hoogte was van de 'levensbedreigingen' die ze gekend hadden (Ibid.). Wat er ook van zij, het is bijzonder merkwaardig dat uw dochter en schoonzoon u omwille van deze problemen Colombia doen ontvluchten, uw reis naar België laten regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laten over de precieze omvang van deze problemen. Als verschoning voor uw gedeeltelijke onwetendheid inzake de concrete bedreigingen tegen hen, stelt u dat ze u niet ongerust wilden maken omdat u leidt aan een hoge bloeddruk en dit gevaarlijk is (CGVS p. 9-10). Echter kan moeilijk geloofd worden dat uw dochter en haar man u na hun vertrek laten wonen in een huis in een wijk dat als "rode zone" wordt omschreven en waar volgens u veel criminaliteit en geweld is, in die mate dat de politie er niet zou komen (CGVS p. 7). Op zijn minst zou men verwachten dat zij u ergens anders naartoe zouden sturen en in uw plaats de woning dan verhuren aan een derde, zoals ze blijkbaar na uw vertrek wel hebben gedaan (CGVS p. 14). Het is totaal ongeloofwaardig dat ze het risico zouden nemen u bloot te stellen aan eventueel gevaar door de groepering ELN die uw schoonzoon al eerder zou hebben bedreigd.

Ten derde stelt u meerdere keren dat u de eerste bedreiging door ELN niet serieus genomen heeft. Zo stelt u dat het enkel om een verwittiging ging en niet om een bedreiging en dat het iets was dat van voorbijgaande aard was (CGVS, p 9). U verklaart tevens dat ze de eerste keer niet naar u toe gekomen zijn om u kwaad te doen en dat u daarom verder bleef werken zonder de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p 11). Daarenboven beseft u pas dat uw leven in gevaar was toen zij bij het tweede incident van 15 december 2022 een wapen op u gericht hielden (CGVS, p 9). Dat u pas na dit incident beseft dat het om een serieuze bedreiging gaat, kan geenszins overtuigen gelet op uw eerdere verklaringen dat u op de hoogte bleek te zijn van de 'levensbedreigingen' van uw dochter en haar man (zie supra). Tot slot stelt de protection officer u de vraag waarom u in die periode niet gewoon naar het ander huis van J. (...) bent geweest om er een tijdje te

wonen, waarop u simpelweg antwoordt dat het huis u niet echt aanstond en dit ook verder van uw werk gelegen was (CGVS, p 11). Uw afwachtende en nonchalante houding ondermijnt daarom de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees dan ook in ernstige mate.

Tot slot lijkt u ook bitter weinig kennis te bezitten over de verdere afloop van uw problemen. Zo stelt u dat u zich volledig hebt geïsoleerd en niet meer op sociale media zit en met niemand contact heeft in Colombia (CGVS, p 15). Met uw andere dochter en moeder die nog in Colombia wonen, praat u ook amper (Ibid.). Op de vraag of de persoon die nu op de huizen let, nog te maken heeft gehad met die groepering, blijft u het antwoord schuldig. U hebt het ook niet gevraagd aan J. (...) (CGVS, p 14). Dit gebrek aan interesse zet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook verder op de helling.

Volledigheidshalve heeft u ook geen bescherming gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. U stelt daarbij dat ze daar absoluut niets aan kunnen doen (CGVS, p 11). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming zou krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt.

Wat betreft het gegeven dat u geen bescherming van de Colombiaanse staat inriep, kan het volgende nog bating worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is.

U toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in uw geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep kunt doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft u in gebreke concreet aan te tonen dat het voor u niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. U heeft dus geenszins aannemelijk weten maken dat u de beschermingsmogelijkheden in Colombia heeft uitgeput alvorens naar Europa te komen, noch dat de door uw beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van die reis was.

Het feit dat u een ander Europees land doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

U legt enkele documenten neer ter ondersteuning van uw verklaringen. Uw identiteitsbewijzen en de kopie van een uittreksel uit het bevolkingsregister tonen enkel uw identiteit en link met uw dochter aan, wat hier niet ter discussie staat. De kopie van een uittreksel uit het strafregister en de kopie van uw vliegticket vertonen geen enkele link met uw vluchtrelaas. De nieuwsartikels over het gewapend geweld in Colombia betreffen de algemene toestand die evenmin kunnen volstaan om uw verklaringen betreffende uw eigen specifieke problemen te ondersteunen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tot slot merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u liet overmaken aan het CGVS op 2 februari 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. De opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de

verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het

bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van "de Kwalificatierichtlijn", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster geeft een inhoudelijke toelichting bij bepalingen en beginselen die zij *in casu* van toepassing acht en voert vervolgens in hoofdorde aan dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Na erop te wijzen dat in dit dossier twee familieleden een asielaanvraag hebben ingediend op basis van dezelfde asielmotieven en dat dit implicaties heeft voor de vorm en de inhoud van de afgelegde verklaringen, gaat zij in op de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt dat in het eerste deel van de bestreden beslissing dezelfde motieven worden aangehaald als deze in de beslissingen die werden genomen naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming van haar dochter en schoonzoon en verwijst wat dit betreft naar het verzoekschrift dat haar dochter en schoonzoon hebben ingediend en dat bij de Raad gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 317 402 / IV. Daarna gaat zij als volgt in op de overige motieven van de bestreden beslissing:

“f. Laks optreden van de belagers na vertrek van schoonzoon en dochter

Verder acht tegenpartij het vreemd dat de gewapende groepering pas na een jaar na het vertrek van de schoonzoon en dochter van verzoekster haar zouden bedreigen en vragen het huis van J. (...) af te staan. Verzoekster verwijst naar haar uiteenzetting supra onder subtitel d. Zij kan niet anders dan uiteenzetten hoe de belagers in haar geval te werk zijn gegaan en merkt nog op dat de gewapende groepering geen draaiboek hebben waarin zij hun werkwijze uiteenzetten en waar zij niet van afwijken. De gewapende groeperingen gaan willekeurig te werk en treden in sommige gevallen meedogenloos op terwijl zij in andere gevallen dan weer een laksere houding aannemen. Dit is nooit voorspelbaar en verzoekster prijst zichzelf enkel gelukkig dat zij is kunnen ontsnappen alvorens de belagers toch zouden besluiten om haar te vermoorden.

g. Onwetendheid over problemen van schoonzoon en dochter

Tegenpartij stelt dat verzoekster inconsistent is over haar kennis van de problemen die haar schoonzoon en dochter hebben gekend alsook vindt zij het gedrag van de schoonzoon en dochter vreemd. Echter, haar schoonzoon en dochter volharden erin dat zij verzoekster niet ongerust wouden maken en dachten dat hoe minder verzoekster op de hoogte zou zijn, hoe beter dit zou zijn voor haar eigen veiligheid en gezondheid. De schoonzoon en dochter verlieten het land en vermoedden destijds dat indien zij het land zouden verlaten en de groepering hen dus niet meer zou vinden in Colombia, dat zij haar zoektocht naar hen zou stoppen. Echter, na de eerste bedreiging belde verzoekster haar dochter op en zij waarschuwde haar moeder voor het gevaar:

p. 7 CGVS

(...)

Toen verzoekster met haar schoonzoon belde, drong hij erop aan dat zij het huis zou verlaten en zich ergens anders zou vestigen.

h. Aangaande de vervolgingsfeiten en gebrek aan bescherming van de Colombiaanse autoriteiten

Tot slot stelt tegenpartij geen geloof te hechten aan de bedreigingen van de belagers omwille van het gedrag van verzoekster én omdat zij geen bescherming heeft verzocht bij de Colombiaanse autoriteiten. De verklaringen van verzoekster hierover luiden als volgt:

p. 11 CGVS

(...)

In dit kader merkt verzoekster op dat zij bleef verder werken omdat zij uiteraard moest voorzien in haar eigen levensonderhoud en zij helemaal alleen stond in haar zaak:

p. 5 CGVS

(...)

Voor tegenpartij is het gemakkelijk om te stellen dat zij zou moeten stoppen met werken, maar verzoekster had geen andere keuze en het leven in Colombia is niet zo simpel in vergelijking met een leven hier in België waarin dergelijke situaties op andere manieren kunnen opgelost worden. Dit in combinatie met het gegeven dat de bendeleden geen specifieke actie ondernamen tijdens hun eerste aanspreking gaf aan verzoekster de oprechte indruk dat de bendeleden hieraan geen gevolg zouden geven. Echter, toen verzoekster opnieuw werd benaderd, verliet zij onmiddellijk het huis en ging zij intrekken bij haar tante:

p. 4 CGVS

(...)

Wat betreft het argument dat verzoekster geen bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, verwijst zij supra naar de uiteenzetting onder subtitel e. Daaruit kan worden afgeleid dat indien de overheid al geen effectieve bescherming kan verlenen aan sociale leiders in se, zij zeker geen middelen zullen hebben om enige bescherming te verlenen aan slachtoffers van bedreigingen gebaseerd op het profiel van een familielid. Verzoekster wist dat zij niet kon vertrouwen op haar eigen autoriteiten en dus besloot zij zich te vervoegen bij haar schoonzoon en dochter in België.”

Vervolgens wijst verzoekster erop dat haar identiteit, alsook het werk bij de vakbond, de politieke campagne en het vrijwillig werk van verzoeker (verzoekster doelt allicht op haar schoonzoon) niet betwist wordt, waarna zij een omstandig betoog voert over de samenwerkingsplicht en het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde meent verzoekster in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gaat daarbij in op de veiligheidssituatie in Colombia.

In uiterst ondergeschikte orde betoogt verzoekster dat het gepast is de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 14 augustus 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer samen met de COI Focus "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 4 van "*de Kwalificatierichtlijn*", voluit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar asielmotieven gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar schoonzoon, zodat aan haar identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die werd genomen ten aanzien van haar schoonzoon worden hernomen, omdat (B) er ook geen geloof gehecht kan worden aan haar eigen persoonlijke problemen met de gewapende groepering *Ejército de liberación nacional* (ELN) nu haar relaas wordt gekenmerkt door verschillende eigenaardigheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers

louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Colombia, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de ELN wegens het sociaal en politiek engagement van haar schoonzoon als gemeenschapsleider in zijn buurt, als lid en voorzitter van de vakbond en als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid. Haar schoonzoon zou sinds september 2019 meermaals waarschuwingen en bedreigingen hebben ontvangen en op 1 december 2021 samen met haar dochter uit Colombia zijn vertrokken. Ongeveer een jaar later, op 6 november 2022 en op 15 december 2022, zou verzoekster door afgevaardigden van de ELN zijn bedreigd om de huizen van haar schoonzoon aan hen af te staan. Na de tweede bedreiging, op 15 december 2022, zou verzoekster naar het huis van haar tante in een andere wijk zijn gegaan. Op 5 februari 2023 verliet zij Colombia.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat de asielmotieven van verzoekster gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar schoonzoon, zodat aan haar identiek dezelfde status wordt toegekend. Verzoekster citeert in haar verzoekschrift integraal de grieven die haar dochter en schoonzoon hebben aangevoerd tegen de motieven van de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 april 2024 die werden genomen ten aanzien van haar schoonzoon en dochter en die ook in de thans bestreden beslissing werden hernomen. Wat dit betreft, kan worden verwezen naar de volgende motieven van het arrest met nr. 312 496 van 4 september 2024 van de Raad, waarin het beroep van de dochter en de schoonzoon tegen de voornoemde beslissingen van 30 april 2024 wordt behandeld:

“Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat het asielrelaas van verzoekende partijen wordt gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, waardoor er geen geloof kan worden toegeschreven aan de door hen aangebrachte asielmotieven.

Vooreerst merkt de adjunct-commissaris op goede gronden op dat verzoekers sociaal en politiek engagement niet van dien aard is dat hij daardoor problemen zou kunnen ontvangen en dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij eraan koppelt. Hij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofdte van verzoeker als volgt toe:

“Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan over uw bewering een sociaal leider geweest te zijn en omwille van dit werk problemen gekregen te hebben (CGVS, p 14 en 17). Het CGVS betwist weliswaar niet dat u enige vorm van sociaal werk deed op vrijwillige basis. Dit ondersteunt u met verklaringen en documenten (CGVS, p 14-17; Administratief dossier). Echter maakt u niet aannemelijk dat uw taken voor de gemeenschap van die aard waren dat u er problemen door gekregen zou hebben (Ibid.). Zo werd u gevraagd om enkele voorbeelden te geven van wat u dan precies deed als “sociaal leider” voor uw gemeenschap en hieruit blijkt dat u in de periode 2017-2021 betrokken was bij het verbeteren van de omgeving in het park door er een speeltuin aan te laten leggen voor de kinderen, ook het plaatsen van afvalcontainers hoorde tot uw verwezenlijkingen, alsook hebt u aangedrongen bij het gemeentebestuur om meer veiligheid te bieden in uw gemeenschap (CGVS p. 14). Op welke wijze deze zaken precies problemen creëerden voor u is volstrekt onduidelijk. U hielp uw buurt en gemeenschap maar nergens uit uw verklaringen

blijkt dat er door uw projecten effectief andere partijen benadeeld werden. U stelt bovendien ook meermaals dat u niet weet omwille van welke rol u juist bedreigd werd, was het wegens de verkiezingen (van 2019), uw taken als vakbondsleider of als sociaal leider (CGVS, p 15 en 21). U verklaart daarnaast dat het eisen van meer veiligheid in uw buurt nadelig zou zijn voor de gewapende groeperingen die er opereerden (CGVS, p 12). Maar nergens uit uw verklaringen of de voorgelegde stukken blijkt echter dat u hierin een prominente rol op zich nam. De vergaderingen die u hierover had met de burgemeester, konden, per uw verklaring, door eender welke sociaal geëngageerde burger worden aangevraagd (CGVS, p 15 en 16). Deze vergaderingen beperkten zich ook meestal tot vergaderingen bij de burgemeester, of tot oproepen in een bepaald Whatsappgroep en eens een bijeenkomst in een park in de wijk (CGVS p. 16-17). Hoewel u beweert dat u van 2017 tot 2021 actief was in de gemeenschap brengt u hiervan ook onvoldoende bewijzen aan, behalve een brief van 2017 waarin u de gemeente vraagt om de oprichting van een junta de accion. Bovendien woonde u van 2020-2021 niet eens in de wijk in Villa del Rosaria, maar in de stad Bucaramanga waar u naar eigen zeggen niet buiten kwam.

Ten tweede haalt u aan problemen te hebben gehad omwille van uw politieke campagne voor de partij Alianza Verde naar aanloop van de lokale verkiezingen in oktober 2019 (CGVS, p 21). Ook hier kan het CGVS geen geloof aan hechten. Er dient in dit opgemerkt te worden dat u er, samen met uw gezinsleden, allesbehalve in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat jullie omwille van uw politieke activiteiten problemen gekregen zouden hebben en dat deze nog een vervolg kenden nadien. Over de partij Alianza Verde waarvoor u opkwam hebt u verder geen informatie en weet u enkel dat het om een centrum-linkse partij gaat (CGVS, p 12). U verklaart zelf geen trouwe volger te zijn geweest en nooit deelgenomen te hebben aan politieke vergaderingen (CGVS, p 9). U zou zich louter kandidaat hebben gesteld omdat uw vakbondsvoorzitter in de raad zat en u deze positie had aangeboden (CGVS p. 12). Tot slot bent u niet eens op de hoogte of u tot de dag van vandaag nog een actief lid bent (CGVS, p 8). Uw politiek engagement is niet dermate groot of diepgaand. Zo voerde u twee-drie maanden campagne maar stopte u daarmee nog voor de verkiezingen. U werd niet verkozen en hebt niet gezeteld in de gemeenteraad gezien u de campagne stopzette (CGVS, p 11 en 21). Bovendien is het niet aangetoond dat de latere bedreiging die u van ELN zou ontvangen hebben een verband houden met uw kandidatuur voor de lokale verkiezingen van 2019.

Ten derde verklaart u dat de bedreigingen jegens u ook te maken hebben met het feit dat u van 2017-2019 lid was van de vakbond Sintraeicviro en dat u van 2020 tot begin 2021 vakbondsvoorzitter was van Sintrasercool (CGVS, p 13). Het CGVS trekt niet in twijfel dat u deze functies hebt uitgeoefend maar u maakt geenszins aannemelijk dat uw taken van dien aard waren dat u er problemen door gekregen zou hebben met bepaalde groeperingen. Bij de vakbond van E. (...) bestonden uw taken louter uit het aansturen van allerlei sport- en recreatieve activiteiten voor werknemers en hun familieleden (CGVS, p 13). Als voorzitter van Sintrasercool werd u meerdere keren de vraag gesteld wat uw takenpakket juist inhield, waarop u uiteindelijk antwoordde dat u bijeenkomsten hield met de directieleden en werknemers om de rechten van de werknemers te vrijwaren en te bewaken dat deze niet geschonden zouden worden (CGVS, p 13-14). Op welke wijze deze zaken precies problemen creëerden voor u is volstrekt onduidelijk. U hielp kwetsbare personen, in casu de werknemers van het bedrijf, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat er door uw werk effectief andere partijen zoals gewapende groepen benadeeld werden (CGVS, p 14). Bovendien spreekt u zichzelf tegen door te stellen dat u 'nooit gezegd hebt dat die bedreigingen er kwamen omdat u deel uitmaakte van de vakbond' (CGVS, p 15) (CGVS, p 18 en 21). Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven omwille van uw vakbondsactiviteiten.

Tot slot stelt u dat u ook werkzaam was als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid (CGVS, p 11 en 19). Echter leggen u en uw vrouw L. (...) tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw taken daar. U verklaart dat u naar huizen moest gaan waar er een risico bestond tot instorting en waar de mensen verwondingen zouden kunnen oplopen en dat u dit nadien moest voorleggen aan uw baas die dan concrete acties zou ondernemen (CGVS, p 23). Uw vrouw verklaart echter dat u politiecampaagnes begeleidde waarbij u de mensen moest oriënteren en verwelkomen (CGVS L. (...), p 6). U diende via uw advocaat op 29 januari 2024 nog opmerkingen in over het persoonlijk onderhoud waar u poneert dat u en uw vrouw het over dezelfde job hadden waarbinnen u verschillende taken uitoefende (administratief dossier). Dit betreft dan ook louter een post-factum aanpassing van uw verklaring en is geen voldoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Hoe dan ook kan hier nergens uit afgeleid worden dat u omwille van deze activiteiten een doorn in het oog werd van bepaalde groeperingen."

Verzoekende partijen slagen er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Zij beperken zich tot een herhaling van de verklaringen die verzoeker aflegde op het CGVS en hun eigen standpunt, namelijk dat bekend was bij de bendeleden dat verzoeker optrad als sociale leider die meer veiligheid wenste te bekomen in de buurt, zonder evenwel in concreto te ontkrachten of te weerleggen dat (i) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat er door zijn projecten effectief andere partijen benadeeld werden en dat (ii) nergens uit zijn verklaringen of de voorgelegde stukken blijkt dat hij een prominente rol op zich nam in het eisen van meer veiligheid in zijn buurt. Met de loutere herhaling van de elementen uit verzoekers asielaas weerleggen verzoekende partijen de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris niet. Aldus maken verzoekende partijen hun vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze zijn genomen. Met een

dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de interpretatie van de adjunct-commissaris van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Voorts doet de loutere omstandigheid dat verzoekende partijen niet over “bewijs op papier” beschikken nu de verzoeken die verzoeker richtte aan de burgemeester van de gemeenschap veelal mondeling verliepen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker onvoldoende bewijzen aanbrengt van zijn bewering dat hij van 2017 tot 2021 actief was in de gemeenschap, een bewering die bovendien moeilijk te verenigen is met verzoekers verklaring dat hij van 2020-2021 niet in de wijk in Villa del Rosaria, maar in de stad Bucaramanga woonde, waar hij niet buiten kwam.

Verzoekende partijen menen voorts nog dat de adjunct-commissaris een eigen definitie van “sociaal leider” vooropstelt zonder zich te realiseren dat dit een breed begrip is dat door de bendes zelf wordt ingevuld. In de bestreden beslissingen wordt echter nergens gesteld dat verzoeker geen “sociaal leider” zou zijn, maar worden er twijfels geplaatst bij de ernst en uitgebreidheid van het door verzoeker naar voren geschoven profiel als sociaal leider. Verzoekende partijen slagen er met hun betoog en stukken niet in deze twijfels te ontkrachten.

Wat betreft de problemen die verzoeker zou hebben gekend naar aanleiding van zijn politieke campagne voor de partij Alianza Verde, benadrukken verzoekende partijen dat verzoeker zich veeleer op het sociaal en maatschappelijk aspect van de politiek richtte en gefocust was op het verbeteren van de toegang tot nutsvoorzieningen, de veiligheid en de onderwijskansen van de kinderen in Villa del Rosario. Zij beperken zich evenwel tot een loutere herhaling van de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde, zonder een ander licht te werpen op de hierboven aangehaalde overwegingen en vaststellingen daarover, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen. Verzoekende partijen maken met hun summiere betoog niet aannemelijk dat verzoeker door louter twee of drie maanden voor de lokale verkiezingen van oktober 2019 campagne te hebben gevoerd voor een partij waarover hij duidelijk weinig informatie kan geven problemen zou hebben gekend die in november 2021 met de bedreiging door strijders van ELN nog een vervolg zou hebben gekend.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat verzoeker bedoelde dat hij werd bedreigd omwille van zijn kandidatuur bij de Alianza Verde terwijl hij een functie bekleedde bij de vakbond en hierbij citeren uit de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde, doen zij geen afbreuk aan de overwegingen dat (i) verzoekers politiek engagement bij Alianza Verde niet dermate groot of diepgaand was om mee in de problemen te komen en dat (ii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat zijn taken als lid van de vakbond Sintraeicviro en daarna als voorzitter van de vakbond Sintracercool van dien aard waren dat hij er problemen door gekregen zou hebben met bepaalde groeperingen.

Nergens in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekster verklaarde dat verzoeker tijdens zijn werk als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid “enkel” bezig was met de begeleiding van politiecampagnes, zodat verzoekende partijen de adjunct-commissaris niet dienstig kunnen verwijten aldus gemotiveerd te hebben. Verzoekende partijen trachten in hun verzoekschrift nog voor te houden dat zij elks andere voorbeelden hebben gegeven van de inhoud van de job van verzoeker als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid, doch hiermee weerleggen zij niet dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de taken van verzoeker in zijn hoedanigheid van ambtenaar. Hoe dan ook laten zij de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat nergens uit zijn verklaringen afgeleid kan worden dat verzoeker omwille van deze activiteiten een doorn in het oog werd van bepaalde groeperingen.

Aangezien verzoekers sociaal en politiek engagement niet van dien aard is dat hij daardoor problemen zou kunnen krijgen, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij eraan koppelt. Dat aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de volgende in hoofde van verzoeker gedane pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen:

“Ten eerste weet u dus niet waarom u tot drie keer toe bedreigd werd door gewapende groeperingen, en met welke politieke/sociale rol van u zij een probleem zouden hebben gehad (CGVS, p 15 en 21), wat al merkwaardig is aangezien het de kern van uw asielrelaas raakt. Ten tweede, blijkt uit bovenstaande analyse dat u al meerdere jaren actief was als lid bij de vakbond en als sociale leider (zie supra). Toch begonnen uw bedreigingen pas ettelijke jaren later. Als deze gewapende groeperingen zo’n groot probleem maakten van uw sociale en politieke activiteiten dan kan toch wel verwacht worden dat ze zich veel eerder zouden laten horen. Ten derde stelt u dat u een dreigbrief/pamflet in uw auto terugvond van de “Aguilas Negras” (CGVS, p 18). Dat de Aguilas Negras na deze dreigbrief niets meer van zich laten horen (CGVS, p 21), overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien deze groepering u en uw collega’s echt viseren, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden. Ten vierde stelt u dat u een kleine drie weken na deze dreigbrief opnieuw werd bedreigd maar deze keer in persoon (CGVS, p 18-19). De daders identificeerden zich hierbij niet. De mannen tonen u een wapen en vertellen u dat ze geen spelletjes spelen, toch blijft u uw politieke campagne verder zetten. Uw vrouw verklaart dan weer dat u na deze bedreiging uw campagne wel stopzette (CGVS L. (...), p 12). Jullie verklaringen gaan bijgevolg alle kanten uit. Ten vijfde, zijn jullie drie maanden later naar Bucaramanga gevlucht omdat de politie jullie niet kon beschermen in Villa del Rosario (CGVS L. (...), p 4, 5 en 9). Het is dan ook merkwaardig dat jullie toen weliswaar al besloten om een maand later, vier dagen te spenderen in Panama om jullie vijanden op een dwaalspoor te zetten (CGVS J. (...), p 5). Er kan immers verwacht worden dat als jullie met de dood bedreigd worden en effectief de stap zetten om te vluchten naar een ander land, dat jullie daar langer zouden blijven dan vier dagen. Wat er ook

van zij, jullie bleven van 29 september 2019 tot en met 29 november 2021 in Bucaramanga bespaard van bedreigingen (CGVS, p 18 en 24). Ook deze vaststelling doet de wenkbrauwen fronsen aangaande uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen.

Ten zesde, gekoppeld aan het bovenstaande, zijn jullie na jullie verblijf in Bucaramanga, terug verhuisd naar Villa del Rosario, eerst naar een appartementencomplex in de wijk Bello Monte dat beveiligd werd en waar niet zomaar iedereen kon binnenkomen (CGVS, p 19). Echter, verschillende maanden later keren jullie terug naar jullie eigen woning in de wijk B. V. 3 (...). Dat jullie dit complex verlaten en terugkeren naar de plaats waar jullie bedreigingen hebben ontvangen, hoewel u stelt dat u nooit enige hulp of bescherming heeft gekregen van de Colombiaanse autoriteiten is dan ook een weinig logische daad (CGVS, p 19). Tevens zet dit de geloofwaardigheid en minstens de ernst van uw vrees voor vervolging op de helling. Het is immers onbegrijpelijk dat jullie op eigen initiatief beslissen terug te keren naar de wijk in Villa Del Rosaria die u eerder nog was ontvlucht wegens ernstige bedreigingen. Dat uw vrouw hulp nodig had met de kinderen en uw schoonmoeder daar bij jullie kon blijven is dan ook geen afdoende reden voor deze terugkeer (CGVS L. (...), p 9). U geeft aan dat jullie beveiligingscamera's hadden geïnstalleerd (CGVS p. 24). Als jullie leven echt op het spel staat, kan er verwacht worden dat jullie elke mogelijke beschermingsmaatregel zouden nemen om de wijk waar al uw levensbedreigende problemen zich afspeelden te verlaten. Het CGVS herhaalt zich dan ook wanneer het stelt dat jullie gedrag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en ernst van jullie vrees.

Tot slot, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de derde bedreiging die u plots twee jaar later zou ontvangen hebben en waarbij door de daders werd verwezen naar de ELN (CGVS, p 18-19). Dat deze gewapende groepering twee jaar wacht om toe slaan kan echt niet overtuigen, te meer de daders niet eens overgaan tot een effectieve aanslag op u maar enkel hun wapen op u richten en u weer waarschuwen. Gewapende Colombiaanse groeperingen staan er immers om bekend meedogenloos te zijn. Indien zij u werkelijk als een tegenstander zagen dan is het volstrekt onduidelijk wat men tegenhield om u effectief aan te pakken. Dat men u, volgens uw verklaringen, niet eerder gedood heeft omdat de Covid-19 pandemie en de daar bijhorende lockdownmaatregelen een rol speelden (CGVS, p 26), kan daarom niet overtuigen, te meer uit de beschikbare informatie blijkt dat er weliswaar een lichte daling was van het aantal moorden op sociale leiders in het begin van de pandemie, maar dat deze situatie weer veranderde kort nadien."

Verzoekende partijen slagen er ook niet in deze motieven, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Door in hun verzoekschrift te benadrukken dat "een samenloop van de verschillende elementen dat verzoeker zich maatschappelijk en sociaal engageerde in de gemeente en de gemeenschap, zijn herhaaldelijke verzoeken voor meer veiligheid en aanwezigheid van politieagenten in de buurt, zijn standpunt over corruptie allemaal elementen zijn die nadelig zijn voor gewapende groeperingen en dus voor hen des te meer reden gaven om verzoeker en zijn familie te bedreigen", bieden verzoekende partijen nog steeds geen concreet antwoord op de vraag waarom verzoeker tot drie keer toe bedreigd werd. Dat de actoren waarvan deze bedreigingen uitgingen dit niet aan verzoeker kenbaar maken, is weinig aannemelijk. Een verwijzing naar een algemeen artikel van International Crisis Group, dat geen betrekking heeft op hun persoon en evenmin aangeeft dat leden van ELN of andere criminele bendes hun redenen waarom zij iemand bedreigen niet kenbaar maken, werpt hierop geen ander licht. Hoe dan ook bieden verzoekende partijen met dit betoog allerm minst een concreet antwoord op de vragen waarom de bedreigingen pas ettelijke jaren nadat verzoeker actief was als lid bij de vakbond en als sociaal leider was begonnen en waarom de Aguilas Negras na één enkele bedreiging niets meer van zich lieten horen.

Waar verzoekende partijen nog benadrukken dat het volstrekt logisch is dat zij voor de handelingen van hun belagers geen verklaring kunnen bieden, wordt erop gewezen dat bij gebrek aan voldoende bewijskrachtige stukken en documenten moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Gelet op het geheel van de hierboven aangehaalde overwegingen, zijn verzoekende partijen daar kennelijk niet in geslaagd. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot een herhaling van hun verklaringen en hun eigen standpunt, met name dat "de Coronapandemie ook een rol heeft gespeeld in de vertraagde mogelijkheid voor de gewapende groeperingen om doelwitten aan te vallen", zonder evenwel in concreto te ontkrachten of te weerleggen dat dit niet kan overtuigen nu gewapende Colombiaanse groeperingen er om bekend staan meedogenloos te zijn en uit de beschikbare informatie blijkt dat er weliswaar een lichte daling was van het aantal moorden op sociale leiders in het begin van de pandemie, maar dat deze situatie weer veranderde kort nadien. Ook kunnen verzoekende partijen het gedrag van de groeperingen die verzoeker volgens hun verklaringen bedreigden niet verklaren door louter te wijzen op de culturele context in Colombia, en meer bepaald het onvoorspelbare gedrag en de willekeurige aanpak van de criminele bendes aldaar. Zij beperken zich op dit punt immers tot loutere beweringen die niet in concreto worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen afbreuk doen aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen.

Voorts kunnen verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat zij zijn teruggekeerd naar hun wijk omdat verzoekster net was bevallen van haar tweede kind en hulp nodig had van haar moeder. Dat zij het risico zouden nemen om met een pasgeboren baby terug te keren naar een plaats waar verzoeker eerder

meermaals (waaronder een keer met een vuurwapen) bedreigd zou zijn geweest en waarvandaan zij om die reden zouden zijn vertrokken, is allerm minst aannemelijk en doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hen voorgehouden problemen en vrees. Verzoeker verklaarde overigens niet dat verzoekster hulp nodig had van haar moeder, maar dat het gemakkelijker was om met zijn allen te wonen in hun wijk in Villa del Rosario omdat daar een extra bed was voor zijn schoonmoeder (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hen voorgehouden problemen en vrees. Dat zij extra veiligheidsmaatregelen zouden hebben genomen en zelfs klachten zouden hebben ingediend, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in hoofde van verzoeker in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

"Wat er ook van zij, in de mate dat u en uw echtgenote tevens verwijzen naar een vorm van sociaal leiderschap van uw kant, dient het CGVS te stellen dat louter een verwijzing naar een welbepaald profiel niet kan volstaan om iemand te erkennen als zijnde vluchteling of subsidiair beschermde. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. De door u geschetste vervolgingsfeiten worden als ongeloofwaardig beoordeeld (zie supra). U geeft in uw verklaringen bovendien aan zelf niet goed te weten waarom u eigenlijk bedreigd werd (CGVS, p. 15, 21). Bovendien kan worden opgemerkt dat het louter organiseren van bepaalde activiteiten in de wijk als het inrichten van een park, het laten ophalen van afval of het vragen om meer politieaanwezigheid (CGVS, p. 16, 17), of uw activiteiten bij de vakbond van uw bedrijf waarbij u eerst sportactiviteiten organiseerde en daarna bij het bestuur betrokken was, en een eenmalige kandidatuur voor de lokale verkiezingen niet noodzakelijk beschouwd kunnen worden als een vorm van sociaal leiderschap. Van een sociaal leider kan duidelijk leiderschap worden verwacht, alsook een niet aflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap en een blijken de motivatie.

(...)

Tot slot bestaan er twijfels dat de door jullie beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van uw reis naar Europa was. Zo hadden jullie het plan om jullie huwelijksverjaardag te vieren in Parijs en met dit doel voor ogen hebben jullie in augustus 2021 al jullie vlucht geboekt. Na de derde bedreiging in november 2021 besloten jullie dan om het land te verlaten en internationale bescherming te vragen (CGVS, p. 27). Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste (Spanje, Frankrijk) zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5+B, map met 'documenten') en verzoekers opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten en over de opmerkingen van verzoeker over de notities van zijn persoonlijk onderhoud:

"U legt enkele documenten neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden en die van uw werkzaamheden. Deze worden echter niet in twijfel getrokken door het CGVS. Hetzelfde dient gezegd te worden betreffende jullie identiteitsdocumenten, huwelijksakte en documenten ter staving van jullie scholing. De klachten die u heeft ingediend bewijzen enkel dat u de stappen heeft ondernomen om hulp te vragen aan de Colombiaanse autoriteiten maar zoals hierboven reeds uitgelegd, houdt dit geenszins een resultaatverbintenis in. De dreigbrief werd reeds zijdelings besproken. De foto's ter staving van uw politieke campagne staan hier ook niet ter discussie. De nieuwsartikels over het gewapend geweld in Colombia betreffen de algemene toestand die evenmin kunnen volstaan om jullie verklaringen betreffende jullie eigen specifieke problemen te ondersteunen. Uw vliegtuigtickets voegen verder niets toe aan uw relaas. De foto en het videofragment dat u voorlegt ter staving van een vreemde persoon die vastgelegd werd door uw beveiligingscamera aan uw huis volstaan niet om aan te tonen dat u wel degelijk bedreigd werd. Zo kan niet worden afgeleid wie deze persoon is en op welke manier hij een bedreiging zou vormen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tot slot merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u liet overmaken aan het CGVS op 29 januari 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. De opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de

verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De stukken die verzoekende partijen bij hun op 16 augustus 2024 en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegen, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De psychologische attesten (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 1) kunnen staven dat verzoekster met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die verzoekende partijen aanhalen. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Wat betreft de fotokopie van een attest van lidmaatschap bij de Alianza Verde, met vertaling (ibid., stuk 2), dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissingen verzoekers lidmaatschap voor deze partij niet betwist, zodat niet wordt ingezien – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht dit attest een ander licht werpt op de gedane vaststellingen en overwegingen.

De fotokopieën van verschillende foto's (ibid., stukken 3-8) voegen weinig toe aan de reeds in de loop van de administratieve procedure neergelegde foto's. In tegenstelling tot wat in de aanvullende nota's wordt gesteld, wordt in de bestreden beslissingen nergens geponeerd dat de zichtbaarheid van verzoeker beperkt zou zijn geweest. Wel wordt hierin gesteld dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn taken als sociaal leider voor de gemeenschap van die aard waren dat hij er problemen door gekregen zou hebben, dat (ii) verzoekers politiek engagement bij Alianza Verde niet dermate groot of diepgaand was om mee in de problemen te komen en dat (iii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat zijn taken als lid van de vakbond Sintraeicviro en daarna als voorzitter van de vakbond Sintracercool van dien aard waren dat hij er problemen door gekregen zou hebben met bepaalde groeperingen. Uit de voorgelegde foto's kan het tegenovergestelde niet blijken. De loutere omstandigheid dat verzoeker op sommige foto's te zien is terwijl hij met een micro in de hand een groep mensen toespreekt, laat niet toe te besluiten dat hij daarbij zaken gezegd zou hebben die hem in de problemen kunnen brengen bij leden van criminele bendes.

Zoals reeds aangehaald, wordt in deze aanvullende nota's tevens gewag gemaakt van video's (ibid., stukken 7-9), doch werden deze niet bijgevoegd.

De omstandigheid dat de identiteit van verzoekende partijen, alsook het werk bij de vakbond, de politieke campagne en het vrijwillig werk van verzoeker niet betwist wordt, doet geen enkele afbreuk aan het geheel van de voorgaande vaststellingen, die volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan. Ook het betoog in het verzoekschrift over de samenwerkingsplicht vermag het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen.

Het voorgaande volstaat om te kunnen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in Colombia problemen hebben gekend met de “Aguilas Negras” en de ELN wegens het sociaal en politiek engagement van verzoeker als gemeenschapsleider in zijn buurt, als lid en voorzitter van de vakbond en als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid, noch dat zij hiervoor bij een terugkeer naar hun land zouden moeten vrezen.

De kritiek die verzoekende partijen uiten op de overige motieven van de bestreden beslissingen in dit verband, die bijkomstig en niet determinerend zijn, kan dan ook niet leiden tot een andere beoordeling, laat staan tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissingen. Vermits zij de door hen voorgehouden problemen niet aannemelijk hebben gemaakt, is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst immers irrelevant.”

Hieruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die de schoonzoon en de dochter van verzoekster verklaarden te hebben gekend met de ELN omwille van het politiek en sociaal engagement van deze schoonzoon. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster zelf verklaart te hebben gekend met deze groepering omwille van haar schoonzoon.

Dat aan de problemen die verzoekster zelf verklaart te hebben gekend met de ELN geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de vaststelling dat haar relaas verschillende eigenaardigheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden bevat.

Zo wordt er in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden op gewezen dat het vreemd is dat de ELN, die gekend staat om zijn agressieve daden, verzoekster pas een jaar na het vertrek van haar dochter en schoonzoon zou bedreigen en vragen om het huis van haar schoonzoon af te staan. De bestreden beslissing bevat hierbij nog de volgende toelichting:

“Te meer, uw dochter L. (...) in haar verklaring liet verstaan dat de ELN al op de hoogte was van hun adres in B. V. 3 (...) na de derde bedreiging in november 2021 (CGVS L. (...), p. 13). U hiermee geconfronteerd, stelt u simpelweg dat u dacht dat deze groepering de kat uit de boom keek en wou zien of J. (...) nog zou terugkeren of niet (CGVS, p. 13-14). U nogmaals gevraagd waarom zij zo lang zouden gewacht hebben om u te benaderen, aangezien dit huis blijkbaar in een voor hen strategische zone lag, antwoordt u wederom dat zij wilden zien of J. (...) het huis persoonlijk aan hen zou overhandigen (CGVS, p. 14). Het komt weinig waarschijnlijk over dat ze een jaar lang zouden afwachten wat de situatie is inzake de woning, gezien u ook beweert dat deze strategisch gelegen was voor smokkel en allerlei criminele activiteiten. U de vraag gesteld waarom uw belagers nog moeite deden om u twee maal te bedreigen wanneer ze u gewoonweg konden doden en het huis op die manier innemen, antwoordt u een derde keer dat ze wilden wachten om te zien of J. (...) zou terugkeren (CGVS, p. 12). U tot slot gevraagd waarom ze na de bedreigingen gewoon weggaan en u hiermee een kans geven om naar de autoriteiten te stappen, antwoordt u bovendien naast de kwestie (Ibid.). Gewapende Colombiaanse groeperingen staan er nochtans om bekend meedogenloos te zijn. Indien zij u werkelijk als een tegenstander zagen dan is het volstrekt onduidelijk wat men tegenhield om u iets aan te doen. Deze gewapende groepering gaat hier toch wel heel omslachtig te werk door u twee keer te bedreigen en telkens nog tijd te geven om het huis aan hen af te staan. Er kan toch verwacht worden dat indien deze groepering u en uw familie echt viseren, en u wist wonen, ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter beweert dat de gewapende groeperingen (i) geen draaiboek hebben waarin zij hun werkwijze uiteenzetten en waar zij niet van afwijken, (ii) willekeurig tewerk gaan en (iii) nooit voorspelbaar zijn, wijst de Raad erop dat bij gebrek aan voldoende bewijskrachtige stukken en documenten moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en dat verzoekster daar, gelet op het geheel van de hierboven aangehaalde overwegingen, kennelijk niet in geslaagd is. Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat aan de problemen van verzoekster met de ELN omwille van het sociaal engagement van haar schoonzoon geen geloof kan worden gehecht.

Zo wordt in de bestreden beslissing verder terecht opgemerkt dat verzoekster geen consistente verklaringen aflegde over de kennis die zij had van de problemen van haar dochter en schoonzoon. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Zo stelt u eerst dat u van niets af wist en dacht dat zij het land verlieten omdat ze op vakantie gingen (DVZ – Informatiefiche, punt 5; CGVS, p. 9) en dat ze u niets vertelden over de problemen totdat u er zelf kreeg (Ibid.). Even later stelt u dan weer dat u op de hoogte was dat ze het land verlieten omwille van ‘motieven van bedreigingen’ en dat u pas recent, toen u samen zat met uw advocaat om uw zaak te bespreken, concreet afwist van de bedreigingen jegens uw dochter en schoonzoon (Ibid.). Even later stelt u dan weer dat u op de hoogte was van de ‘levensbedreigingen’ die ze gekend hadden (Ibid.). Wat er ook van zij, het is bijzonder merkwaardig dat uw dochter en schoonzoon u omwille van deze problemen Colombia doen ontvluchten, uw reis naar België laten regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laten over de precieze omvang van deze problemen. Als verschoning voor uw gedeeltelijke onwetendheid inzake de concrete bedreigingen tegen hen, stelt u dat ze u niet ongerust wilden maken omdat u leidt aan een hoge bloeddruk en dit gevaarlijk is (CGVS p. 9-10). Echter kan moeilijk geloofd worden dat uw dochter en haar man u na hun vertrek laten wonen in een huis in een wijk dat als “rode zone” wordt omschreven en waar volgens u veel criminaliteit en geweld is, in die mate dat de politie er niet zou komen (CGVS p. 7). Op zijn minst zou men verwachten dat zij u ergens anders naartoe zouden sturen en in uw plaats de woning dan verhuren aan een derde, zoals ze blijkbaar na uw vertrek wel hebben gedaan (CGVS p. 14). Het is totaal ongeloofwaardig dat ze het risico zouden nemen u bloot te stellen aan eventueel gevaar door de groepering ELN die uw schoonzoon al eerder zou hebben bedreigd.”

Verzoekster laat gelden dat haar schoonzoon en dochter erin volharden dat zij haar niet ongerust wilden maken en dachten dat hoe minder zij op de hoogte zou zijn, hoe beter dit zou zijn voor haar eigen veiligheid en gezondheid. Zij weerlegt hiermee evenwel niet dat zij over haar kennis van de problemen van haar dochter en schoonzoon inconsistente verklaringen aflegde, wat op zich al afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen en vrees. Bovendien kan niet worden ingezien – en verzoekster licht niet toe – op welke wijze het beter zou zijn voor haar veiligheid dat verzoekster in het ongewisse zou worden gelaten van de problemen van haar schoonzoon en gewoon zou blijven wonen in een wijk waar veel

criminaliteit is en de politie niet zou komen. Dat haar schoonzoon en dochter er louter van zouden uitgaan dat de problemen zouden zijn opgelost wanneer zij het land verlieten doet verder afbreuk aan de ernst van de door hen (en verzoekster) voorgehouden vrees voor een gevaarlijke gewapende groepering als de ELN. Voorts komt het ook voor de Raad weinig aannemelijk over dat haar schoonzoon en dochter verzoekster Colombia doen ontvluchten en naar België laten reizen omwille van hun problemen met de ELN, zonder haar de precieze omvang van deze problemen toe te lichten.

Daarbij komt nog het volgende:

“Ten derde stelt u meerdere keren dat u de eerste bedreiging door ELN niet serieus genomen heeft. Zo stelt u dat het enkel om een verwittiging ging en niet om een bedreiging en dat het iets was dat van voorbijgaande aard was (CGVS, p 9). U verklaart tevens dat ze de eerste keer niet naar u toe gekomen zijn om u kwaad te doen en dat u daarom verder bleef werken zonder de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p 11). Daarenboven beseft u pas dat uw leven in gevaar was toen zij bij het tweede incident van 15 december 2022 een wapen op u gericht hielden (CGVS, p 9). Dat u pas na dit incident beseft dat het om een serieuze bedreiging gaat, kan geenszins overtuigen gelet op uw eerdere verklaringen dat u op de hoogte bleek te zijn van de ‘levensbedreigingen’ van uw dochter en haar man (zie supra). Tot slot stelt de protection officer u de vraag waarom u in die periode niet gewoon naar het ander huis van J. (...) bent geweest om er een tijdje te wonen, waarop u simpelweg antwoordt dat het huis u niet echt aanstond en dit ook verder van uw werk gelegen was (CGVS, p 11). Uw afwachtende en nonchalante houding ondermijnt daarom de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees dan ook in ernstige mate.”

Verzoekster laat gelden dat zij bleef verder werken omdat zij moest voorzien in haar eigen levensonderhoud en helemaal alleen stond in haar zaak. Zij verklaart hiermee evenwel niet dat zij de eerste bedreiging door de ELN, een gevaarlijke gewapende groepering, niet ernstig nam. Het hoeft geen betoog dat dit in de context van de veiligheidssituatie in Colombia, waar er een hoge mate is van (doelgericht) geweld, en in haar wijk, waar volgens haar veel criminaliteit en geweld is en de politie niet zou komen, niet aannemelijk is. Dat de bendeleden tijdens deze eerste bedreiging geen specifieke actie ondernamen en dat verzoekster onmiddellijk het huis verliet en bij haar tante ging inwonen toen zij opnieuw werd benaderd, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Tot slot lijkt u ook bitter weinig kennis te bezitten over de verdere afloop van uw problemen. Zo stelt u dat u zich volledig hebt geïsoleerd en niet meer op sociale media zit en met niemand contact heeft in Colombia (CGVS, p 15). Met uw andere dochter en moeder die nog in Colombia wonen, praat u ook amper (Ibid.). Op de vraag of de persoon die nu op de huizen let, nog te maken heeft gehad met die groepering, blijft u het antwoord schuldig. U hebt het ook niet gevraagd aan J. (...) (CGVS, p 14). Dit gebrek aan interesse zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op de helling.

(...)

Het feit dat u een ander Europees land doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6, map met ‘documenten’) en verzoeksters opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten en over de opmerkingen van verzoekster over de notities van haar persoonlijk onderhoud:

“U legt enkele documenten neer ter ondersteuning van uw verklaringen. Uw identiteitsbewijzen en de kopie van een uittreksel uit het bevolkingsregister tonen enkel uw identiteit en link met uw dochter aan, wat hier niet ter discussie staat. De kopie van een uittreksel uit het strafregister en de kopie van uw vliegticket vertonen geen enkele link met uw vluchtrelaas. De nieuwsartikels over het gewapend geweld in Colombia betreffen de algemene toestand die evenmin kunnen volstaan om uw verklaringen betreffende uw eigen specifieke problemen te ondersteunen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tot slot merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u liet overmaken aan het CGVS op 2 februari 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. De opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De omstandigheid dat de identiteit van verzoekster, alsook het werk bij de vakbond, de politieke campagne en het vrijwillig werk van de schoonzoon van verzoekster niet betwist wordt, doet geen enkele afbreuk aan het geheel van de voorgaande vaststellingen, die volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan. Ook het betoog in het verzoekschrift over de samenwerkingsplicht vermag het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen.

Het voorgaande volstaat om te kunnen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Colombia problemen heeft gekend met de ELN wegens het sociaal en politiek engagement van haar schoonzoon als gemeenschapsleider in zijn buurt, als lid en voorzitter van de vakbond en als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid, noch dat zij hiervoor bij een terugkeer naar haar land zou moeten vrezen.

De kritiek die verzoekster uit op de overige motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die toekomstig en niet determinerend zijn, kan dan ook niet leiden tot een andere beoordeling, laat staan tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing. Vermits zij de door haar voorgehouden problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst immers irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd

afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN